

Liðleiðarin:

Sama søgan

Hetta havi eg upplivað fleiri ferðir fyrr. Tað er liðleiðarin hjá føroyska liðnum í áttatiárunum, Jákup Simónsen, sum hevur hetta á orði, og hann heldur fram:

Fyrsta FIFA dystin taptu vit í 1988 á Akranesi 1-0. Málið kom seint í dystinum, og tað var eftir deyð-bóltsstöðu. Ein verjuleikari ger frispark í høgru síðu. Tað verður tikið høgt innfyri, og har stútar leysur maður í netið.

Næstseinast hittust vit eisini á Akranesi, og tá kom málið tíðliga í dysti-

num, eisini eftir deyð-bóltsstöðu. Tað er einki annað at gera. Vit mugu hanga í og arbeiða við slikum støðum. At mistøk av hasum slagnum kosta dyrt hvørja ferð móti stórum fótboltstjóðum, er einki at ivast í. Vónandi læra vit í venjingardystum sum hesum, so vit sleppa undan droppunum

í EM-dystunum!

Landsdystur:

Føroyar - Island 2-3 (1-1)

1-0 Kurt Mørkøre

1-1 Antony Carl Gregory

1-2 Antony Carl Gregory

2-2 Jan Dam, br.sp.

2-3 Arnjón Guðj. br.sp.

Árni Rein:

Besta íslenska liðið, eg havi sæð

Hava ongantið áður sýnt so tekniskt góðan leik

Flestu fótboltsskennarar eru á einum máli: íslenska liðið í Gundadali var tað besta, sum nakrantíð hevur leikt móti Føroyum.

Ein teirra er Árni Rein, fyrrverandi B36 leikari, sum tvær ferðir hevur hitt Ísland. Fyrru ferðina, tá hann í 2-1 tapinum á Laugardalsvøllinum í Reykjavík í 1967 leikti sin fyrsta landsdyst og seinnu ferðina í 3-0 tapinum í Gundadali í 1968.

Eg havi ongantið sæð eitt íslenskt landslið móti Føroyum, sum hevur vist leik á so høgum tekniskum støði. Vanliga plaga teir at klára seg upp á styrki, soleiðis at høgir bóltar hava verið oystir inn í føroyska brotsteigin, og har hava vit ongan møguleika havt móti kropsterku íslendingunum. Vanst tú eina duell í luftini, so vart tú hildin at vera ein ordiligur kalur!

Hesaferð var heilt óðrvisi. Teir vistu fint samanspel, megnaðu væl at finna hvønn annan á miðvøllinum, dugdu væl at nýta síðurnar og skiftu millum skjótar stuttar bóltar og langar neyvar.

At teir ikki sparkaðu longu bóltarnar, sum í dystunum frammanundan skaluttan iva takast við, tá vit hugsa um, hvi teir ikki gjørdust rangstaddir, soleiðis sum vit minnst tað frá dystunum fram-

manundan.

Annars metir Árni tað vera stórt mistak, at verjuleikararnir og serliga aftasti maður seinna partin í 2. hálvleiki legði seg so langt aftur á vøllin. Jóannes hevði leikt væl tað, ið farið var av dystinum, og eg kann ikki annað enn trúgva, at tað var skaðin frá VB dystinum, sum hevði við sær, at hann gjørdist so ovur eftiransin.

Leiktu seg út

Gamli B36 leikarin ivast ikki í, at íslensku leikararnir lögdu alt í at vinna: í 1. hálvleiki vóru teir litið framfýsnir, og eg rokni við, at tað var tí teir vildu fóta sær á økenda vøllinum. Eftir steðgin royndu teir seg meiri, og tað skein týðuliga ígjøgnum, at teir so fegnir vildu vinna.

— Var føroyska liðið betri enn tað í 1967?

— Tað kann ikki sammetast. Fótbolturin verður leiktur við nógvr størri ferð, og hetta liðið er nógvr meiri samanspelt, enn vit vóru tá.

Annars komu vit eisini framum í dystinum, og tað var bara ber óeydna, at vit ikki komu uppá 2-0. Eg rokni við, at John Eysturoy enn minnst, hvussu óheppin hann var: John Sigurd Joensen, sum

hevði lagt okkum framum og spældi heilt fantastiskt, fór á baklinjuni framvið tveimum monnum og legði so út frá til John. Hann hevði tómt mál fyri sær, men vøllurin var í ógvuliga vánaligum standi, og John heilkiksði, tí bólturin sprakk skeivt orsakað av óslætta-

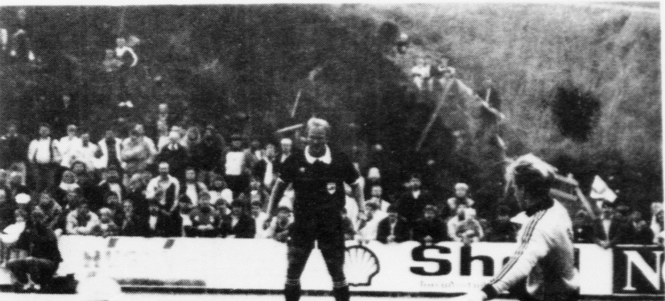
Dómarin:

Einki at ivast í

Peter Mikkelsen var eftir dystin ikki í iva, at tað var í lagi, tá hann brikslaði fyri íslenskum brotssparki fimm minuttir fyri leiklok

Stutt frammanundan hevði eg givið til kennar, bæði yvirfyri Mikkjali og Kurt, at eg var varugur við tær ónøllur, teir høvdu út at. Í ávisan mun plaga dómarnar at siggja millum fingrar við at leikarar í nærdystum halda, skumpa og toga eitt sindur.

Okkum er komið fyri oyra, tó uttan at hava fingið tað váttað, at dómarnir eftir dystin skuldi siga, at um Mikkjal hevði slept og ikki blivið við at

hildið íslendinginum, tá hesin royndi at ríva seg leysan, so varð ikki brikslað. Í sambandi við hornasparkið stóð dómarin bert 4-5 metrar frá, har hendingin fór fram, og eingin royndi at mótmæla, tá hann brikslaði.

Vit mugu í hesum sambandi læra, at dómardyggin hækkar í samum, sum mótsæðuliðini gerast betur!

Ósamdur

Tá vit eftir dystin hittu Frits Ahlstrøm og fregnadust, um hann visti hvi brikslað varð fyri brotsparki, metti hann orsökina vera, at hond hevði verið á bóltinum. Vit hildu okkum hava sæð, at dømt varð fyri antin skumpi í ryggin ella tí verjuleikari helt mótsæðumanni.

At brikslað skuldi vera fyri brotssparki av tí grund skildi Ahlstrøm einki av. Tí, sum hann

segði: At halda og skumpa, tað gera leikararnir alla tíðina!

